

V HLAVNÍ ROLI LAURA ŠVARCOVÁ

LAURA
A
JEJÍ
TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

SEMI-YOUNG-ADULT POVÍDKA

AŽ SE TI TO LÍBÍ, EMO.

+420725832372

JOS.NOVO@SEZNAM.CZ

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

DOPORUČENÝ PLAYLIST

ARCH ECHO: *STRUT*

VIRGIL DONATI: *REQUIEM FOR HUMANITY*

DEPECHE MODE: *NEVER LET ME DOWN AGAIN*

RICK ASTLEY: *CRY FOR HELP*

TOXIQUE: *SHOUT*

GAIA MESSIAH: *ALPHA FEMALE*

J.A.R.: *DOUFÁM*

SUPPORT LESBIENS: *SWEET LITTLE SOMETHING*

ELTON JOHN: *I'M STILL STANDING*

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

„Michale, sim tě, nevíš, co znamená boomer?“

Manažer kvality, který stál u zátkovacího automatu, chvíli přemýšlel, jestli mě správně slyšel.

„Cože, Karle? Ještě jednou?“

„Boomer, nevíš, co je to boomer?“ zopakoval jsem svou otázku polořevem, abych přehlušil bordel okolo. Kolega kvalitář – stejně jako všichni na stáček lince – měl špunty do uší.

„To je nějaký přístroj nebo co?“

Z odpovědi o deset staršího kolegy jsem vycítil, že neví, která bije. Rozhodl jsem se, že téma znovu otevřu, až dokončíme inspekci nových embosovaných zátek.

Horor jménem *Operace Tygr* se logicky nevyhnul ani nám a zátky s vystouplým tvarováním znaku pivovaru byly jeho součástí. Podobné tvarování bylo i na speciální jednorázové láhvi. Kdykoliv jsem ji spatřil, musel jsem si při vzpomínce na vysoké pořizovací náklady odplivnout.

Zkušební várka tygrích láhví vypadala dobře. Metalická etiketa neklouzala po láhvi, zátky také seděly a láhve se na lince netřístily. Dobrá tedy, můžeme to odfajfkovat, pomyslel jsem si a šlo se na svačinu.

Hruboskalský Tygr – svrchně kvašená, silně prochmelená IPA měla tzv. penetrovat trh směrem k pivním fajnšmekrům. Stanovená maloobchodní cena dvacet šest korun bez zálohy znamenala, že tato pivní patnáctka bude, co se týče tržeb, paběrkovat. Vedení si od toho slibovalo zvýšení prestiže a PR v časopise *Pivo, Bier & Ale*. S Tygrem se bude jezdit po festivalech a soutěžích a pivovar si tyhle plakety pak bude dávat do zasedaček pro vedení a kopie budou viset v podnikové restauraci – už vidím ty nánosy prachu. Zatímco poctivý český pivař bude do sebe klopat jednu desítku za druhou za cenu 8,90 v akci v kaufu nebo albíku, my se tady budeme plácet po ramenech, jaký to lahodný mok jsme tady ukuchtili. Pak přijde úchyl nákupčí z řetězce a poručí si přes

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

naše retardované utápnuté obchoďáky další akci za 8,90,- pro desítku, jinak nás vykopnou z přihrádky ve výšce očí. No jo, ale to nám kvůli tomu nebude stačit kapacita na lince kvůli čištění navíc (svrchně kvašený Tygr se nesmí potkat se spodně kvašenou desítkou). Řetězce jedny nenažraný, odplivl jsem si na podlahu tentokrát doopravdy.

„Řekni mi to ještě jednou. Lůzr?“

„Ne lůzr, boomer!“ opravil jsem kvalitáře, když jsme šli chodbou směrem kancelář. „Řekla mi tak moje dcera.“

Kvalitář, který má syna už dávno dospělého, se zasmál: „To je nějaká nadávka, co teď frčí?“

„Snad ne. Navíc, moje dcera není děcko. Lauře je patnáct.“

Zrovna v ten okamžik prošel starý pán, ředitel pivovaru, pan Sviník: „Tak co, pánové, jak se daří patnáctce?“ přičemž myslel pochopitelně Tygra. Petr Sviník, kromě toho že je bývalý majitel našeho druholigového klubu Faraoni Frýštejn, tak je blázen do hokeje i bez toho a na počest oblíbeného libereckého klubu pokřtil nově vařené pivo Tygr. Nadcházející rok 2022 je navíc podle čínského kalendáře rok vodního tygra, což se skvěle doplňuje k pivnímu tygroví. Jaká to milá náhoda.

„Ale jo, jde to,“ ironicky zabručel manažer kvality, který měl Sviníka asi tak v oblibě jako noční spánek sbíječku. Sviník si toho nevšiml, afektovaně zamlaskal a pajdal chodbou dál směrem k lince. Chtěl být osobně u první na ostro stáčené várky a nemohl se dočkat, až slavnostně narazí první sud.

Mě zatěžkávala jiná trápení.

Dcera se mi poslední dobou vyhýbala, a když se jí nepodařilo vyhnout mé maličkosti, tak byla úsečná, drzá a já nevěděl proč. Když mně bylo tehdy před dvaceti šesti lety patnáct, spolužačky ze třídy řešily jak co nejdokonaleji napodobit účes Ivety Bartošové. Ve třídě koloval výtisk časopisu Poplife a v něm na krátko ostříhaná zpěvačka s vlnitými blondatými vlasy. My zase tehdy řešili, jak mít vlasy dlouhé jako Jarda Jágr. Kdo měl jeho hokejovou

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

kartičku, patřil za boha. Nevím, jakou hudbu poslouchá moje dcera. Netuším, jestli má nějaké idoly. Nevím o ní vůbec nic, protože mi to sama neřekne.

Takže když u rodinné večeře přišla řeč na téma poslech hudby, Laura otráveně poulila oči v sloup a rýpala se vidličkou v brokolici. Nesnášela brokolici. Co nesnášela,... nenáviděla ji!

„V Liberci bude mít koncert Lucka Bílá, nepůjdem?“ zeptala se tehdy má žena.

Má dcera otráveně odsekla: „Ježiš, mami, nebud' boomer. To je muzika pro...“

„Kdo je u tebe boomer, mladá dámo?“

Dcera na mě koukla jak na blbého. „A víš tati, co je vůbec boomer?“

„Nevím a uráží mě to. Víš co, Lauro, běž do svého pokoje,“ rozkázal jsem své přidržené holčičce, kterou jsem jako táta přebaloval, krmil, učil chodit a mluvit. Její výchovy jsem se účastnil – sice ne tolik jako žena, ale ano. Její podělané plínky cítím dodnes.

Když jsem to převyprávěl Michalovi, který má u nás na starosti kontrolu kvality obalových materiálů, pohlédl na mě s výrazem tumpachového hrocha, kterému v zoo vypustili jezírko.

Kvalitář Michal zavtipkoval, že by mi mohl dělat mentálního kouče. Když jsem se nezasmál, tak zvažněl a dodal, že si taky neví rady. Sám prochází ošklivým rozvodem a jeho dospělý syn ho nenavštěvuje. Prý už je čerstvě dědečkem a vnučku mu pořád neukázali. Ale od syna ví, že je zdravá a že se jim v Hrádku nad Nisou daří.

„Neporadím ti. Svoji dceru znáš líp než já,“ řekl Michal nakonec, ale nesouhlasil jsem. V poslední době se mi zdálo, že si Laura myslí, že ji nikdo nechápe a nezná.

Je pravda, že naše dcera občas přivedla nějaké ty kamarádky k nám domů na přespání. Sem tam šla někam ven a občas jsem byl nedobrovolným divákem nějaké té její školní besídky nebo akademie. Nikdy mi nepřišlo, že by má

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

dceru měla nějaké jiné zájmy než zírání do telefonu. Každou chvíli zkoušela jiný kroužek – divadlo, tanec, zobcová flétna, kreslení, angličtina. Považoval jsem to za přívýdělek učitelek z místní základní školy bez reálného dopadu na vzdělání mých dětí.

Žena mi radila, abych se na dceru „napojil“. Jak se mám napojit na člověka, který o to nemá zájem?

Pohroužen do svých myšlenek jsem jel jako vždy na autopilota k nám domů. Cestou jsem míjel patníky kolem pangejtu a ve tmě jsem se snažil rozeznávat jakékoliv podezřelé pohyby na vozovce. Jel jsem opatrně. Čert vem chodce, ten alespoň uskočí, pokud není ožralý jak motyka. Problém je divoká havěť – srnky, zajíci, divočáci, lišky, strejdivové z hospody na bicyklech – to vše terorizuje poctivé a slušné řidiče motorových vozidel v Českém ráji. Jednou jsem srazil srnku a nebýt pojištění, rodina by měsíc hladověla, páč jsem zahučel mezi slunečnice na poli.

To, co do mě vrazilo silou urostlého daňka, byl příjezd domů a nečekaná návštěva v naší kuchyni. Evidentně jsem zase něco prošvihl, když se to domlouvalo a bylo tomu skutečně tak. Měli jsme návštěvu. Paradoxně větší překvapením byla pro moji dceru má reakce než pro mě u nás doposavad neznámá tvář u kuchyňského stolu.

„Čau Karlosi,“ ozval se jemný soprán.

„Čus Emo! Co trénink, holka?“ prohodil jsem jen tak ledabyle. Pořád jsem byl hlavou někde na silnici třetí třídy myslící na srnky.

Má dcera seděla spolu s mou ženou a návštěvou u stolu. Laura měla údivem pusy dokořán.

„Vy se znáte?“ zeptala se manželka napůl pobaveně, napůl s úžasem v hlase. Já pokýval hlavou, že šestnáctiletou slečnu znám moc dobře. „U nás v klubu se znaj všichni,“ řekl jsem výmluvně, což byla pravda tak napůl cesty.

Emu Tigridovou jsem poznal díky mému tehdejšímu trestu, kdy jsme museli trénovat s mládežníky. V dorosteneckém týmu hráli i dvě holky, protože u nás ve Frýštejně nemáme

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

pro děvčata vlastní oddíl. Jednou z nich byla šestnáctiletá Ema, která si mezi kluky udělala poměrně dobré jméno.

Mladá Tigridová byla hranatá a na svůj věk vysoká vytáhlá holka se supím nosem, tenkými rty, chladnými šedými očima a silným akné posetém po plochem nízkém čele. Kudrnaté blond vlasy měla nakrátko sčesané do patky a na téměř nepatrných ušních boltcích jí visely miniaturní náušní kroužky. Ema byla o hlavu vyšší než Laura a s bruslemi na nohou byla velká jak chlap. Ema vzbuzovala oprávněný respekt.

„Karlosi, koukals včera na derby?“ hodila energickou otázku přes stůl. Jakoby čekala, až přijedu domů, aby se mohla bavit o hokeji.

„Masakr... Říkal jsem si, jestli Liberec není schopnej vystřelit, tak to Bolka dá klidně na jeden, dva góly bez problémů. Liberec letos spadne, ti říkám.“

„Ale prdlajs, Karlosi, jako play-off to letos nevidím, pokud nazačnou střílet, ale nespahnou. Mají Kváču a ten, kdyby chytl v lepším týmu...“

Sedl jsem si ke stolu a nabídl si z misky plné připravených sýrových toastů. Nikdy jsem se před tím s Emou naplno nebavil, ale věděl jsem o ní, že je do hokeje úplně zažraná.

Hodnou chvíli jsme si takhle vyměňovali názory na dění v extralize, než nás přerušila žena jemnou otázekou.

„Asi ti vrtá hlavou, co tady Ema dělá, vid’?“ zeptala se a Emě naskočily nepatrné ruměnce na její sýrově bledé tváři. „Ale paní Švarcová, jakoby se stalo,“ mávla rukou Ema a zachichotala se mým směrem, až jí poskočila její (na dívku nepřírozeně) hřmotná ramena.

„No já bych tak skromná nebyla, Emičko,“ věnovala jí má žena úsměv a dlachnila ji ruku. „Tady Ema zachránila Lauru před partou zlých holek.“

Laura klopila studem zrak. Poprosil jsem manželku, která jako učitelka angličtiny na místní základní škole ví o kdejakém drbu, ať to trošku rozebere.

Jednalo se o to, že má dcera nepatří mezi ty nejlépe oblékané dívky ve škole. Žena mi prozradila, že u nich,

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

v Laurině třídě, vedou partu tři holky, které kádrují ostatní podle oblékání a značky telefonů. Za ta léta musím přiznat, že asi patříme k takové té standardní střední třídě. Děti nechodí v oblečení ze sekáče, ale nekupujeme jim předražené kraviny.

Očividní fakani ze zbohatlických rodin natáčejí videa a pouští je na internet, kde rozebírají jako porotci oblékání svých spolužáků, především děvčat. Tentokrát přišla na řadu Laura. Žena mi dala pod nos telefon, na kterém hrálo video na Youtube, kde tři otřesně zmalované peroxidové štětky rozebíraly flanelové košile a ukazovaly tam fotky mé dcery. Svá hodnocení prokládaly vulgarismy, že by se styděli i dlaždiči.

Nevěděl jsem, co na to říct. Já jako otec nevím, jak reagovat na takovou formu šikany, protože tohle jsme nikdy nezažili. Také u nás se pomlouvalo. Na dvorku jsme si kvůli tomu dali na budku, ale nestávali jsme se nechtěnými hvězdami internetu.

„No tak tady Ema dala těm sprostěm co proto,“ pochválila moje žena Emu doslova jak kapitán vojáka před nastoupenou jednotkou. Jen ten metál scházel.

„Normálka, po těláku jsem jim sebrala podprdy a narvala jsem jim je do hajzlu. Jedna v nich měla vycpávky,“ rozřehtala se Ema a naznačila rukama nejméně čtyřky.

„Jak to, že chodíš s Laurou do třídy?“ zeptal jsem.

„Hele, to je na dlouho, Khárle. No... za Frýštejn jsem začala hrát před rokem. Jako... máma se odstěhovala od táty z Liberce sem. No... a já jsem nějak nestíhala školu a dojednálo se, že si devítku zopakuju ještě jednou.“

„U mě v lavici bylo místo,“ pípla Laura, která se stydlivě vyhnula mému pohledu a pokrčila rameny napůl pobaveně, napůl jakoby omluvně. Laura pokračovala: „Jedna z nich prošla kolem a prohlásila o Emě, že to je nejošklivější kluk, kterýho kdy viděla...“

„Holka se přestala smát, když jsem jí nastavila nohu,“ prohodila Ema s rukama založenýma a potutelným úsměvem na mě mrkla.

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

„No tak jsem Emu pozvala k nám na návštěvu, na čaj a tak, víš? Nějak se jí odvděčit,“ mrkla na mě žena významně a já souhlasil, že si Ema určitě zaslouží uznání.

–

Čas plynul a září se překlopilo do října. Slunečnicím na poli za domem odkvétaly okvětní lístky, jeleni v českorájských lesích troubili a já se pomalu chystal na spadané listí na zahradě.

Říkal jsem si, že se to u nás doma trochu urovná. Ema byla doslova dar z nebes, protože jak k nám chodila na časté návštěvy, měl jsem možnost konečně s někým fundovaně pokecat o hokeji – má žena nanejvýš znala pravidla a mé „smradlavé onuce“ trpěla v garáži. Má dcera se o hokej také nezajímala – alespoň ne doteď. Dcerku jsem na stadionu začal potkávat se stejně zvýšenou intenzitou, jako se Ema vyskytovala u nás doma na večere, svačiny a přespání. Byla to příjemná změna. Laura přestala být sarkastická, uštěpačná a drzá, nicméně pořád si ke mně nechtěla najít cestu. Vyhýbala se mi asi jako já otázkám ohledně našeho nového výčepního speciálu. Kluci v kabině žebrali, ať jim donesu Tygra na ochutnání a já dělal zagorku. Jenže já fakt neměl ani lahvinku, nikdo ze zaměstnanců neměl kapku navíc, protože kampaň se zpozdila – novozélandský chmel se zasekl na cestě. Kdykoliv slyším, že kvůli téhle pozérské břečce lifrujeme chmel z druhého konce planety, trhám si obočí.

Učiněné štěstí pro mě představovala Ema. Naše společné večere se nesly ve víru spletených teorií o rozehrávce, přechodu do útočného pásma a neexistence playbooku našeho šéfa juniorky.

„On si jako myslí, že to stačí frcnout do rohu od červený a pak dobruslit. To je celá jeho taktika...“

„Nech mě hádat,“ skočil jsem jí do řeči, „Pak to máte narvat před brankoviště, kde je zaparkovaný ten nejvyšší útočník.“

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

„Jak to víš Karlosi?“ vyhrkla Ema a vidličkou ukázala mým směrem jak ukazovátkem. Dneska měla na sobě týmovou šustřákovku, která už by nutně potřebovala vyprat.

„Protože takhle to hrajeme i u áčka. Podle mě ten váš mladej mamlas, co vás trénuje, opisuje u toho našeho starýho mamlase.“

Všichni se u stolu zasmáli a já se spokojeně uculil, že mi vyšla hláška. Ema se taky zasmála a vykydla si nivovou omáčku na kalhoty. Ledabyle to otřela a prst si mlaskavě olízla. Ema se pak zašklebila a poprosila o nášup.

„Jsem zvědavá, co vymyslí Pacina,“ načala mladá hokejistka nové téma.

„Kdo je Pacina? Nějaký zpěvák?“ snažila se vstoupit do rozhovoru i má žena.

„Pacina je trenér hokejistek národního mančaftu,“ vyřkla svůj znalecký posudek má dcera, od které jsem to opravdu nečekal ani já, ani má žena, dokonce ani Ema. Ta na Lauru zvědavě pohlédla a já spolu s ní, protože nebýt článků na internetu, nezaznamenal bych, že mají nového trenéra, neřkuli že nějaké národní mužstvo žen vůbec existuje.

„No, víte jak...“ zaváhala Laura a bázlivě se rozhlédla kolem stolu, který přestal jíst a překvapeně na ni zíral.

„V Chomutově se má odehrát kvalifikace na olympiádu.“

Poškrábal jsem se na koleni a zeptal se: „Kdy že to je?“

„Teď v listopadu. Je to od čtvrtka do neděle,“ doplnila Ema.

Žena se usmála jak sluníčko, zapřela se lokty o stůl a prohlásila větu, která mně dokonale nahnala strach: „Dostala jsem boží nápad.“

—

Přestože jsme byli už hodinu na cestě, pořád jsem měl nutkání to otočit a jet zpátky. Na zadním sedadle seděly dvě uřehtané holky, ze kterých mě začala bolet hlava a to jsme sotva vyjeli. Vůbec nechápu, že jsem se dal tak snadno překecat. Mělo to své nesporné výhody, ale výčet negativ

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

podle mě převažoval. V první řadě jsem dokázal majstrštykem propojit služební cestu do sklárny v Dubí na čtvrtek ráno. Shodou okolností to byla firma, která dodávala láhve na Tygra. Díky služební cestě jsem dostal diety a proplacenou naftu navíc. Nemusím plýtvat dovolenou. Jakoby mi hrálo do karet ještě navíc to, že náš obchodník potřeboval dojednat kšeft. V centru Chomutova se otevírá pivotéka. Tak jsem svolil, že mu tam sjezu a měl jsem tím další nenáročný pracovní program i na pátek. Vzadu v kufru jsem měl na ukázkou převelice vzácnou vesele poskakující přepravku. Doslova Tygr v kleci.

Program pro děvčata (ulévající se ze školy s omluvenkou z rodinných důvodů) byl mnohem prostší. Tři zápasy kvalifikace ženského týmu v chomutovské Rocknet aréně – jeden ve čtvrtek, druhý v sobotu a třetí v neděli.

Žena mi tento výlet prodala jako team-building s dcerou. Ta nadšením nemohla usnout a ze středy na čtvrtek jsme měli u nás pyžamovou párty, ke které se přidala i má společensky zanedbaná žena.

Obchodní jednání v Dubí bylo strašně nezajímavé. Děvčata a já jsme šli na exkurzi do slévárny. Dostali jsme najíst, kopu vizitek, láhev na pití jako dárek a spoustu zvědavých dotazů, jestli bychom neměli zájem rozšířit odběratelský rozpočet i na třičtvrtělitrové láhve.

Jen taktak jsme stihli příjezd do Chomutova. Zápas začínal za pět minut a holkám jsem vrazil do ruky vstupenky, že ať jdou napřed, já že mezitím najdu parkování.

První problém nastal, když jsem došel na místo a nenašel jsem je tam. Kde proboha mohou být? Na záchodcích? Proběhla celá první třetina, která mi přišla jako boží muka. Jednak dle mého názoru předvedený beton od Norek působil děsivě. Jednak také tím, že měla dcera vypnutý telefon, který se jí vybil po celodenním sledování debilně hlučných videí na tiktaku nebo jak to říkali, že se ta kravina jmenuje.

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

A pak jsem si jich konečně všiml. Děvčata stála za sklem jednoho ze čtvercových skyboxů stojících v rohu. Usmívající se na mě mávala a ukazovala na hotdogy v ruce.

Zápas skončil vítězstvím 3:1 pro český tým a porážkou pro moji peněženku. Přestože jsem holkám říkal, že mám v kufru zásob jak pro polární expedici, uprosili mě k čtyřem párkům v rohlíku, dvou limonádám a jedné klobáse, kterou jsem nakonec musel dojídat já. Dále jsem jim koupil trumpetky za sto šedesát a čepice za tři sta padesát korun. Plus lístky za sto padesát za každého.

Ubytování jsme měli dojednané přes Slevomat v aparthotelu na okraji Chomutova. Byla to romanticky zastrčená samota hluboko v lesích, která byla obehnaná železem jak Berlínská zeď. Přestože jsme měli check-in přes internet, napadla mě logická myšlenka. Kde vyfasujeme klíče? Takže jsem zaparkoval kousek od brány a začal obcházet příjezdová vrata ve snaze najít zvonek. Ten sice zvonil, ale nikdo neodpovídal. Nakoukl jsem dovnitř a za vraty bylo slušně zaplněné parkoviště s domečkem majícím nad dveřmi nápis *Recepce*. Napadla mě bláhová myšlenka přeskočit přes vrata, ale byly tam ostré bodce. Najednou přijelo neznámé auto a já uskočil stranou. Brána se automaticky otevřela, auto zajelo dovnitř a já se vrhl do útrobu areálu aparthotelu. Zuřivě zvoníc na dveře recepce jsem čekal dobrých patnáct minut, než se po úzké cestičce areálu přihnul na elektrokoloběžce ramenatý muž s obřímí rty a odstátýma ušima na jeho holé lebce. Právě tento muž mi po pár minutách vysvětlování již chtěl předat číselný kód od zámku do dveří od pokoje, když v tom mu na obrazovce vyjelo, že nemůže najít kód našeho voucheru. Byl jsem skálopevně přesvědčený, že mám kód na papíře správný a jeho systém se mýlí, což ušatý správce naopak cítil zcela opačně. Nakonec k jeho vlastnímu štěstí prohlásil, že to nevadí. Chybělo mi totiž málo, abych mu ten papír nenarval do krku.

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

Druhý den měla děvčata volno a já chtěl pěšky (s pár vzorky piva v batohu) do pivotéky. Holky mě ovšem znovu uprosili, jestli bych jim nekoupil lístky do místního zooparku plus nějaké kapesné. Jako chodící bankomat a řidič jsem se s dcerou velmi sblížoval, pomyslel jsem si trpce.

V poledne jsem si je vyzvedl a šlo se na dle mého názoru předražený gastronomický zážitek v podobě poledního menu, o kterém jsem byl přesvědčený, že to bylo z rozmraženého polotovaru z Makra.

Děcka mě pak vytáhla na procházku centrem, během které jsem se držel na dva metry dál a umožňoval tak dvěma kamarádkám, aby si mohly vést své ničím nerušené rozhovory.

Ten večer přišla na řadu konečně má šance něco ukuchtit a má omeletka ze sedmi vajec našla spokojeného strávnicka jen u Emy. Moje dcera jako čerstvě znovuzrozený vegan ohrnula nos a chroupala salát s krutony. Chtěl jsem si dát pivo, ale protože jsem byl unavený jak blázen, vytuhl jsem i bez něho. Přepravka téměř plná vzácného drahého piva mi zůstala a já si ji pošetřil na sobotu.

Druhý zápas od čtyř proti Polkám přinesl doslova luxusní gólové hody. Až mi bylo těch děvčat varšavských líto. V jednom nestřeženém okamžiku jedna naše hráčka předvedla ukázkový bodyček a k mému nepochopení dostala dvojku od rozhodčí.

„Héj, co je,“ zařval jsem směrem k sudímu. „Kde máš voči, ty kašpare, tohle není balet!“

„Ježiš tati, sedni si a nedělej ostudu,“ stáhla mě Laura zase zpátky na sedadlo. Ema mě konejšivě poplácala po rameni a poučila mě: „V ženským hokeji se nesmí hrát do těla, Karlosi!“

Zatímco naše hráčka odpykávala dvouminutový trest, polská přesilovka se nezmohla ani na založení útoku.

Ema to dále okomentovala, že přílišné hraní do těla je důsledek toho, že holky v Česku hrají celou dobu jen s kluky. „Málokterej klub má plnohodnotnej ženskej mančaft,“

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

dodala Ema a já pokýval, že chápu. Nevím proč, ale na oko neotesaná Ema mi přišla... nevím, jak to správně popsat. Asi vyspělejší bylo to vhodné slovo. Začínal jsem chápat, proč moje dcera s ní tak ráda tráví čas. Nebo jsem si to tak myslel.

Holky mě překecaly, ať zůstaneme i na zápas Maďarek proti Norkám a já jsem svolil, že proč ne, když to máme v rámci vstupného v ceně. V publiku nás bylo doslova pár statečných, a přestože se Laura s Emou bavily, já se občas přistihl sledováním zpráv na telefonu.

Bylo už setsakramentsky pozdě, když jsme se doplahočili na apartmán. Navrhl jsem, že si ve společenské místnosti můžeme dát šipky a kulečnick – zítra není kam spěchat se vstáváním. Zápas proti Maďarkám bude až od čtyř. Holky šly napřed, já si odskočil k přepravce, co jsem měl na balkóně. Venkovní teplota byla přes den šest a v noci dva stupně, ideální teplota.

Všiml jsem si záhy jedné podivnosti – láhvi v mé přepravce oproti včerejšku ubylo. Ne výrazně, ale ano.

Po jedné partičce šipek a vypité lahvince jsem prohlásil, že jako přestárlý boomer už nemůžu. Ostatně, my tři jsme byli suverénně jedni z nejmladších obyvatel aparthotelu. To protože to byl kombinovaný domov důchodců a volné kapacity se pronajímaly hostům jako my.

Probudil jsem se šíleným nutkáním jít na záchod. Pivo je močopudné a má prostata také už není, co bývala. Zdařbůh jsem nakoukl z okénka a zahlédl jsem, jak se ve společenské místnosti stále svítí. To by nebylo tak podezřelé, kdyby dveře do holčičího pokoje nebyly rozglábené a postele prázdné. Vydal jsem se tedy zpět přes dvůr, abych obě výtečnice zahnal zpátky. Prošel jsem chodbou kolem sauny a vířivky směrem k proskleným dveřím s místností plné dlouhých stolů, knihovny, stolu na pinčes a kdejakými volnočasovými serepetičkami. Seděly na černém koženém gauči zády ke dveřím. Neslyšeně jsem se k nim blížil, když

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

v tom jsem zaslechl konverzaci, která se týkala mě samotného. Zmrzl jsem na místě.

„Táta se mnou mluví jako s děckem, ale já už nejsem dítě. Chce, abych se chovala jako dospělá, ale abych mohla dělat věci jako dospělí, tak na to jsem moc mladá.“

„Si s ním promluv, je to chlap, on se nesloží.“

„Když on není tak chápavej jako ty. Když chci, aby něco vysvětlil, tak řekne: *„Už jsem řekl.“* a basta, je vyřešeno, konec finíto.“

Popošel jsem kousek dál, abych měl lepší výhled a všiml jsem si podstatného detailu – před nimi stály dvě otevřené láhve Tygra.

„Víš ty... ty seš taková jiná... Chápavá, je s tebou sranda. Táta je suchar.“

Ema se odmlčela a předpokládal jsem, že se dívá na flašku tygra. Pak ledabyle promluvila: „Každej je jinej. Věděla jsi, že každý tygr na světě má svoje jedinečný pruhy? Je to něco jako otisk prstů.“

„Mně se líbí tvoje pruhy,“ špitla Laura.

„Co? Jak to jako myslíš?“

„Víš, já jsem si říkala, že když vypadáš tak jinak...“

„Jak jako vypadám?“ opáčila Ema chladně a dotčeně.

„No, ne jako vypadáš, sorry. Prostě... seš taková jiná.“

„Co jako chceš, abych ti řekla,“ zabručela Ema. Byla patrně přiočilá.

„Hele, moc se omlouvám, když ti to takhle říkám, fakt, nezlob se... Ještě jsem nikomu neřekla, že ho mám ráda.“

Nastalo hrobové ticho a já se modlil, ať se neotočí a budu moci zavčas vycouvat ven nebo se někam schovat.

„Ty seš jako...?“

„No já nevím, co jsem Emi, prostě k tobě něco cítím. Je mi s tebou fajn, seš super kamarádka.“

„Ale já jsem na kluky.“

„No, já ne,... ale tak víš co... nebráním se bejt na... no... na... tak,“ nedořekla Laura a bylo cítit, jak ze sebe potí slova, která by nejednoho rodiče znepokojila. Já k tomu ale

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

nedostal příležitost. Protože nejdřív se otočila Ema a pak s vyděšeným výrazem v očích i Laura.

-

Zatímco obě dívky ještě spaly, já se pokradmu vydal do koupelny. Přestože jsem si byl jistý, že ještě není pořádně ani osm ráno, nemohl jsem už nadále předstírat spánek. Nemohl jsem usnout a zívajíc jsem teď trůnil a koukal do blba před sebou. Venku bylo o něco tepleji než včera po ránu.

I když si to ona nedokáže představit, tak mám svou malou holčičku nadevše rád. Možná to neumím vyjádřit, ale je to tak. Řekl jsem si, že bude lepší nechat to protentokrát být. Pokud si o tom bude chtít promluvit, tak si promluvíme. Ona ví, že jsem to slyšel. Hlavně, ať neudělá nějakou blbost, protože to vypadá, že Ema její city neopětuje.

Poté, co jsem se vrátil zpátky, uklohnul jsem vajíčka pro Emu a Lauře jsem namazal chleba s máslem. Rámus z kuchyňky obě děvčata ještě oblečená v pyžamu vylákal ven a kromě pozdravu jsme u snídani nepronesli ani slovo.

Stejně tomu bylo i na výletě dopoledne do prokřehlého Jirkova. Těšil jsem se, že na prohlídce zámečku Červený Hrádek přijdou na jiné myšlenky, ale nestalo se. Protože prohlídka byla jen na objednání předem a já, trubka, to neobjednal. Takže jsme se ledabylye prošli po pozemcích a procházka to byla věru tichá. Nejbližší cukrárna v Jirkově nám náladu také nezvedla a já uvítal možnost dorazit do hokejové arény poslední utkání kvalifikace s hodinovým předstihem. Děvčata mlčky usedla na svá místa, ze kterých se hnula, jen když jedna nebo druhá odděleně odešla na záchod.

Neušlo mi pozornosti, že si sedly tak, abych seděl mezi nimi a dělal pomyslný mantinel.

I kdybychom utkání projeli na celé čáře a na olympiádu se nekvalifikovaly, nálada by zůstala úplně stejná, jako byla po vyhraném utkání. Hráčky na ledě se nadšením objímaly,

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

polévaly trenéra vodou a absolutně všichni v publiku křepčili nad faktem, že se český hokej poprvé v historii kvalifikoval na olympijské hry. Uznale jsem zatleskal za koncentrovaný výkon. Místy jsem se i hezky bavil nad tím, jak Maďarka najela v plné rychlosti na bodyček proti naší hráčce, která v poslední chvíli ucukla a Maďarka se sama rozplácla o mantinel. Byly tam i hezké akce plné přechíslení a gólových šancí. Nic z toho však nerozveselilo Lauru a Emu, které bez jediného prohozeného slova vyklidily svá místa jako první v aréně.

Cestou zpátky domů do Frýštejna buď vládlo ticho, nebo jsem pouštěl hudbu. Snažil jsem se zapříst rozhovor na téma, jak ten zápas hezky dopadl. Ema mi tu a tam něco odpověděla, Laura mě dočista ignorovala a koukala ven z okna.

Cestou domů jsme zastavili u Tigridových. Ema nám na rozloučenou zamávala, poděkovala mi za to, že jsem ji vzal na hezký výlet. K mé nesmírné úlevě se rozloučily i obě děvčata byť jen nepatrným „Čau.“

Od Tigridových k nám to bylo necelých pět minut jízdy autem.

„Tati, vid', že to neřekneš mámě?“ vyhrkla Laura, sotva jsme vyjeli. Nechal jsem si svých deset vteřin na rozmyšlení. Jednak jsem si sám potřeboval srovnat myšlenky a zároveň se soustředit na špatně osvětlený kruhový objezd s ledovkou.

Kdybych svoji dceru huboval za to, že je jiná než ostatní, tak bych se nikterak nelišil od jejích spolužaček, co ji šikanovaly za to, že nosí flanelové košile. Kdybych ale začal skákat nadšením nad hrozenou kostí, že najednou má dcera chodí s prosíkem a já mám držet její tajemství, tak si nevybuduji dávno ztracený respekt před pubertální dcerou. Chovala se ke mně příšerně a štvála mě tím. Ale mám ji rád. Je zcela možné, že se časem začne žena vyptávat, proč holka nepřivede domů nějakého chlapce. Bude se mnou rozebírat, proč je nešťastná a osamělá, vždyť u nás vesnici je tolik mládenečků. Tchyně se bude vyptávat, kdy konečně budou

LAURA A JEJÍ TYGR

JOSEF J. NOVOTNÝ

nějaká vnoučátka. Já budu dělat, že o ničem nevím. Ale vím! A až přijde čas na to, aby to všem řekla, bude to ona – ne já.

Rozhodl jsem se.

„Myslíš to, jak si mi vypila moje pivo, sluníčko?“ zeptala jsem se napůl našťavaně, napůl s kyselým úšklebkem. „Jo,... *tohle* jí povím... Taky jí řeknu, že jsme si to strašně moc užili a tenhle team-building mi dal příležitost tě... tě jako táta poznat, a že navždy budeš mojí holčičkou.“

Projížděli jsme kolem pole u našeho domu a spatřil jsem namrzlé seschlé slunečnice, které nám mávaly na cestu. Cítil jsem v hloubi duši drobné melancholické pocity z nastupující zimy, ale na druhou stranu jsem doufal v nový začátek vztahu s mou jedinou dcerou.

Nemusel jsem se dívat do zpětného zrcátka, abych věděl, že se Laura usmívá a že mi poprvé po dlouhé době dá pusu na dobrou noc.